

8 ad. 92

Onsdag den 14 juli 1948 avh.
på V.T.Leif Schjøren, 47 år

116975

Tannlgege og lege. Bor: Ilebu
Gjort kjendt med saken og vit-
neansv. formantes og forklarte:

"Før jeg ble kjendt med Qvist var det blitt meg fortalt at Qvist var falt i unåde hos tyskerne på grunn av sin holdning overfor Himmler (visstnok i Mittau). Det ble fortalt at etterat legionen var trukket tilbake fra fronten og lå samlet i Mittau fikk denne besøk av Himmler og en rekke høyere offiserer. Hensikten med Himmlers besøk var å forsøke å påvirke legionen til samlet eller legionærer enkeltvis å melde seg til ytterligere krigstjeneste. Qvist som var meget forbittert over at legionen var blitt sat inn på Leningrad fronten istedetfor i Finnland, som hadde vært forutsetningen for opptettelse av legionen, nektet å møte Himmler og hans offiserer. Da en fremmøtenektelse utvilsomt ville ha ført til de alvorligste konsekvenser lot han det ene ben legge i gips og anga forskade til grunn for at han ikke kunne møte. Da hans holdning overfor den tyske overkommando allerede på forhånd var kjendt å være av negativ art førte dette til at han helt falt i unåde, og ble sendt hjem til Norge. Etter dette nektet Qvist enhver befattning med hverving til frontinnsats.

Jeg hørte flere ganger Qvist bli omtalt av tyske offiserer som en norsk Badoglio. Etter at Qvist var kommet tilbake til Norge hadde jeg bare rent tilfeldig noen selskapelig omgang med ham. ~~Etterat~~ Etterat samt lige frontkjempere var gitt besked om at de i påkommende tilfelle kunne bli inndradd igjen i tjeneste og ætterat det var blitt opprettet et slags registreringskontor for disse i forbindelse med Førergarden, spredte en viss engstelse seg for å måtte gjøre militærtjeneste i Norge under tysk kommando. De fleste frontkjempere hadde nemlig måttet undertegne en erklæring om at de var pliktig til å møte i tilfelle av at der inntrådte et "Årfall" for i det hele tatt å bli dimitert, tiltross for at de etter den inngåtte kontrakt kun var bundet for et på forhånd bestemt tidsrum. Noen hadde forpliktet seg for 1 år, andre for 2 år. Disse kontrakter var i magfoldige tilfelle blitt brutt fra tysk side idet legionærene etter uttjent tjenestetid ble holdt tilbake ved fronten.

Qvist som kjendte meget vel til disse kontraktbrudd mente at norske frontkjempere ikke var forpliktet til noen ytterligere soldattjeneste i Norge, da den avkrevede erklæring var i strid med den opprinnelige kontrakt.

Antagelig i februar 1945 oppsøkte Qvist meg på mit kontor og frem-

holdt sit syn på de løpende mobiliseringstendenser. Han anså det å være sin plikt på en eller annen måte å få varslet de tidligere frontkjemperne om at det var deres plikt som nordmenn ikke å møte hviss de påny skulle bli innkallt til tjeneste. Han fremholdt at han på grunn av sin sterkt eksponerte stilling måtte ~~gå~~ gå frem med stor varsomhet og spurte om jeg var villig til å hjelpe ham med å få advart frontkjemperne. Det ble avtalt at jeg skulle skrive oppropet til de tidligere frontkjemperne og han skulle selv forsøke å få dem mangfoldiggjort og distribuert. Dette ble også gjort og jeg mottok selv en tid etter et slikt sirkulære, tiltross for at jeg ikke var frontkjemper. Såvidt jeg kan huske ble dette opprop også omtalt fra London eller i de illegale skrifter. På NS hold og hos tyskerne ble oppropet fastslått som illegalt.

Opplest og vedtatt:

Liv Seljören

Walter Møller